

Kyrkan brinner

Året är 1837.

Det är sommar med ett oherrans åskväder.

Blixten slår ner och det börjar brinna i kyrktornet.

- Hjälp, nu slog åskan ner!
- Gud hjälpe oss. Ser ni, åskan har slagit ner i kyrkan. Det brinner i tornet.
- Nu måste vi ge oss av och släcka elden!
- Måtte det gå väl.
- Å Herre Gud det är väl inte Guds straff?
- Det kan vi väl inte tro. Så mycket arbete som folket här har lagt ner för att uppföra kyrkan våran. Det var förresten nödår, de där åren när vi höll på och byggde.

Natten framskrider. Ovädret avtar, morgonen gryr när folket kommer tillbaka efter det hårda meningslösa arbetet med att släcka elden.

- Det gick inte att rädda kyrkan.
- Nä, för de närmaste brunnarna hade sinat och vattenlangningen från älven fungerade inte. De hinkar som var fulla från början var tomma när de kom fram.
- Allt arbete var förgäves. Elden fick bara mer och mer fäste. Så mot midnatt hade det mesta av träinredningen brunnit upp.
- Men de fick undan silvret, ljuskronan, mässkläderna och några orgelpipor.
- En får väl vara tacksam att en del utav grannlåten hann räddas undan.
- Ja, nu är det väl bara till att börja om med allt arbete att bygga henne igen.

Redan två månader efter branden började församlingen, trots missväxt och tryckande skulder gripa sig an byggandet av en ny kyrka.

Gudstjänsterna hölls under resten av sommaren på prästgårdens gårdsplan när det var vacker väder.

Å tänk, dom säger att det inte regnade en enda söndag den sommaren

Arbetet fortskred i största iver och offervillighet. Ingen ville hålla sig undan då det gällde kyrkobygget.

Största delen av byggnadsarbetena utfördes av allmogen själv med ledning av en kyrkobyggmästare.

Han var bondpojke från Mattes i Föne, kyrkoherde här 1826-1854, som fick leda arbetet med att bygga upp kyrkan på nytt.

Efter två år var kyrkan färdig på det sätt som den ser ut än i dag.